

de allerivrigste, og det ærede Medlem har netop, saa vidt jeg har forstaaet ham, været en af de allerivrigste Forsvarere af det Afrustningsforslag, vi i disse Dage har til Behandling. Jeg kunde nævne, og lad mig gøre det i en Parentes, at de to tidligere Medlemmer nede fra Sønderjylland, Mads Gram og Christen Ernst Christensen, som vistnok ganske anderledes end det ærede Medlem Hr. Nis Nissen havde gjort Verdenskrigen med, havde en anden Anskuelse end det ærede Medlem. Man erindrer maaske Udtalelser af dem i sin Tid, da vi havde Forsvarssagen til Behandling i 1922, og det stadig gik igennem Udtalelserne fra disse to Medlemmer, som havde været ude paa Fronterne og døjet noget under Verdenskrigen, at de vel kunde forstaa, der maatte tages økonomiske Hensyn, og derfor var de ogsaa Tilhængere af Ordningen af 1922, men vi skulde have en veludrustet Hær, de kunde ikke finde sig i, at vi stillede noget op, som var en fuldkommen Camouflage, og det er i Virkeligheden noget saadant, der er Tale om i Ministerens Forslag.

Jeg skal ikke sige ret meget til de Udtalelser, den højtærede Forsvarsminister fremsatte her i Dag, jeg kan henvise til mine tidligere Udtalelser, men den højtærede Minister udtalte, saa vidt jeg forstod ham, at man kun tog $\frac{1}{4}$ af det vaabendytige Mandskab, og det er en Fejltagelse, idet det vaabendytige Mandskab er ca. 21 000 Mand, og deraf tages knap Halvdelen. Men der er det at bemærke, at under den nuværende Ordning maa Rigmandens Søn møde lige saa vel som den fattiges. I den højtærede Ministers Forslag og i det ærede Medlem Hr. P. Munchs Forslag bliver det gennemgaaende den fattige Del af den mandlige Ungdom, der kommer ind, derom kan vi være aldeles overbevist. Derfor er det slet ikke nogen særlig demokratisk Ordning, idet man i Virkeligheden kan sige, at man for Penge lejer dem til en Stilling, hvor de eventuelt kan komme til at sætte Livet ind. Maa jeg i Anledning af den højtærede Forsvarsministers Udtalelser blot sige, at der er ingen Unighed i mit Parti, vi er fuldstændig enige om det Standpunkt, som jeg som Venstres Ordfører her har høvdet.

Til Slut kun en enkelt Udtalelse til den højtærede Udenrigsminister. Jeg har, jeg tror 3 Gange, stillet et ganske bestemt Spørgsmaal til ham, der simpelt hen kunde besvares med et Ja eller Nej. Jeg har spurgt, om Udenrigsministeren

som Udenrigsminister kunde billige og ønske, at Forslagene uændret gaar igennem Rigsdagen. Han har hverken svaret ja eller nej. Den højtærede Udenrigsminister har givet, skal jeg sige, et diplomatisk Svar, og adskillige og ogsaa jeg er noget i Vilderede med, hvad den højtærede Minister i Virkeligheden til syvende og sidst mener. Jeg vil derfor gerne have Lov til at spørge: Forstaaer jeg Ministeren rigtigt, naar jeg opfatter ham saaledes gennem de sidste Udtalelser, han har fremsat, at han som Udenrigsminister ønsker Forslagene ført igennem, som de foreligger?

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Nis Nissen har Ordet for en kort Bemærkning.

Nis Nissen: Det ærede Medlem Hr. Brorsen refererede noget, jeg havde sagt. Nu ved jeg ikke, om det var Mangel paa Opfattelsesevne, eller det var god Villie til at misforstaa, hvad jeg sagde, der gjorde sig gældende; men han sagde, at jeg havde omtalt det danske Forsvar som et Husmandsforsvar, og det er rigtigt, men saa forlod han Forsvaret og fremstillede det, som om jeg havde omtalt Danmark som et Husmandsland, der ikke var værd at væрге. Det har jeg ikke gjort. Jeg har ikke sagt, at Danmark ikke var værd at væрге, det kunde jeg aldrig mene, og det har jeg aldrig sagt og aldrig antydnet. Jeg har sagt, at vi ikke var i Stand til at væрге os mod en virkelig Militærmagt, fordi vi kun havde et Husmandsforsvar. Og naar jeg sagde Husmandsforsvar, mente jeg ikke alene i Forhold til de store Militærmagter, men ogsaa i Forhold til, hvad vi virkelig kunde præstere. Hvis vi vilde sætte noget ind paa Forsvaret, kunde vi vel lave noget betydeligt stærkere, men det, som vi har i Øjeblikket, er virkelig et Husmandsforsvar.

Saa brugte det ærede Medlem den elskværdige Vending, at jeg havde været en udpræget Ven af Forsvaret, og nu var jeg gaaet til den modsatte Yderlighed; nu maatte han altsaa vente og se, om min nye Overbevisning holdt. Det ærede Medlem fremstillede mig aabenbart her som en vankelmodig Person, hvis Overbevisning tidt skiftede. Jeg tror, at de, der kender mig, vil vide, at min Overbevisning for det meste er ret grundfæstet. I dette specielle Tilfælde er det Verdenskrigen, der har lært mig,